

Violka
a UKRYTÝ
POKLAD

Harriet Whitehornová

*Ilustrovala
Becha
Mochnová*

Violka a UKRYTÝ POKLAD

Harriet Whitehornová

*ilustrovala
Becka Moorová*

TATO KNÍŽKA PATŘÍ:

.....

PŘELOŽILA VERONIKA MATYSOVÁ

VIOLČIN BYT

BANKA

LONDÝN

HOTEL

ANGLIE

INDIE

SIROTČINEC

PALÁC

MAPA
MĚŘÍTKO NEODPOVÍDÁ
SKUTEČNOSTI
INDIE JE MNOHEM MNOHEM
MNOHEM MNOHEM MNOHEM
DÁL!

VĚNOVÁNO
POPPY
A CALLUMOVI

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2015 Harriet Whitehorn
Illustrations copyright © 2015 Becka Moor
All rights reserved.

Z anglického originálu *Violet and the Hidden Treasure*
(First published by Simon & Schuster UK Ltd, London, 2014)
přeložila © 2016 Veronika Matysová

Redakce: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vázané vydání v českém jazyce

Toto je příběh o Violce Remy-Robinsonové.

Violka žije s maminkou Kamilou, která je návrhářkou šperků, tatínkem Benediktem, který je architektem, a kocourem Pudinkem. Když jsou její rodiče v práci, stará se o Violku jejich hospodyně Norma. Také má babičku Celestýnu a kmotra Johnnyho. Měli byste ještě vědět, že Violka vyniká především ve dvou věcech - v lezení na stromy a hraní pokeru -, což jí v obou případech maminka víceméně zakazuje.

Za jejich bytem se rozkládá rozlehlá komunitní zahrada, které se tak říká proto, že je společná pro všechny, co žijí v domech kolem ní.

Na zahradě se schází spousta dalších dětí, které se dělí do tří skupin - mrňousové, jimž je méně než sedm let, středňáci, těm je sedm až jedenáct (Violka a většina jejich kamarádů patří mezi středňáky), a náctáci, kteří jsou starší. Zahradu s Violkou sdílejí i její kamarádky - její nejlepší kamarádka Rozárka, s níž také chodí do školy, a výstřední stará dáma jménem Dee Dee Derotová.

Violka je vždy připravená na dobrodružství. Několik měsíců před začátkem tohoto příběhu Violka společně

s Rozárkou vyřešily případ ztracené Perly Orientu. Rodina hraběte z Klamanic se nastěhovala do domu nad Dee Dee společně s kocourem Čchiang-Majem a komorníkem Ernestem (ten se stal blízkým kamarádem Normy). Krátce poté, co se přistěhovali, někdo ukradl Dee Dee cennou brož a Viola - se značnou pomocí Rozárky a trochou pomoci policejního konstábla Greena (skutečně jen trochou, i když konstábl Green to určitě viděl jinak) - vyřešila záhadu jejího zmizení.

Myslím, že o každém člověku hodně prozradí jeho nejoblíbenější věc. Abych vám tedy představila všechny postavy v tomto příběhu, napadlo mě povědět vám o jejich nejmilejším majetku...

VIOLKA

CENA ZA „NEILEPSÍHO MLADÉHO DETEKTIVA“, KTEROU ODRŽELA ZA VYŘEŠENÍ ZÁHADY PERLY ORIENTU.

**KMOTR
JOHNNY**

BALÍČEK KARET, KTERÝ MU NOSÍ ŠTĚSTÍ A TĚŽĚ NIKDY HO NEZKLAMAL.

KAMILA

NÁRAMEK S DROBNÝMI PŘÍVĚSKY PO JEJÍ BABIČCE. KAŽDÝ PŘÍVĚSEK ZNÁZORŇUJE NĚKTEROU ZE SLAVNÝCH FRANCOUZSKÝCH PAMĚTHODNOSTÍ.

BENEDIKT

PRAVÍTKO, KTERÉ KDYSI PATŘILO VELMI SLAVNÉMU ARCHITEKTovi JMÉNEM LE CORBUSIER.

ROZÁRKA

ČERVENÉ BALERÍNKY S MAŠLIČKAMI, KTERÉ DOSTALA K VÁNOCÍM, ALE JSOU PŘILÍŠ KRÁSNÉ NA TO, ABY JE NOSILA.

ARTÍK

FOTBALOVÝ MIČ, CO
DOSTAL OD TÁTY ZA VÍTĚZSTVÍ
VE FOTBALOVÉM ZÁPĚSE.

ANDĚLKA

KNÍŽKA AUTOGRAMŮ
SE SPOUSTOU PODPISŮ
SLAVNÝCH LIDÍ.

BABIČKA CELESTÝNA

FOTOAPARÁT.

DEE DEE DEIROTOVÁ

ALBUM FOTOGAFIÍ Z DOBY,
KDY BYLA HEREČKOU
V HOLLYWOODU.

POLICEJNÍ
KONSTÁBL GREEN

JEHO POLICEJNÍ AUTO, JÍMŽ
S OBLIBOU JEZDÍ VELMI RYCHLE
A SE ZAPNUTÍM MAJÁČKEM,
I KDYŽ MU JEHO SERŽANT ŘÍKÁ,
ABY TO NEĎĚLAL.

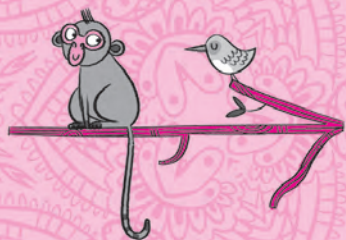
RÁDŽEŠ

KNHA INDIKÉ POÉZIE,
KTEROU MU VĚNOVAL MAHÁRÁDŽA
A OBSAHUJE I BÁSNĚ JEHO
NEJOBLÍBĚNĚJŠÍHO BÁSNÍKA
RABINDRANÁTHA THÁKURA.

Už ale jistě netrpělivě čekáte, až začnu
vyprávět. Vydejte se tedy se mnou
daleko...

Tento příběh začíná na Silvestra v jednom honosném paláci v Indii. Violka je právě plně zaujatá nakládáním kuřecího kari, rýže, dhálu, samosy a všeho dalšího, co se jí vejde na velký talíř, z dlouhého stolu, prohýbajícího se pod tíhou spousty mís s dobrotami.

Asi vás napadlo, co že tam Violka vlastně dělá? Prozradím vám, že Violka právě končí týdenní dobrodružství v Indii, kam jela se svou babičkou Celestýnou. Violka si moc užívala projížďky džunglí, fotografování

tygrů a jízdy na slonech.

Poslední dva dny prázdnin strávila vypomáháním v dívčím sirotčinci, který vede přítel její babičky jménem Hari.

Toho odpoledne zrovna Violka učila ostatní dívky, jak hrát míčovou hru zvanou „pasák“, která se podobá baseballu, když před sirotčincem zastavil růžový Rolls-Royce. Z vozu vystoupil vybraně oblečený sloužící a předal Harimu, Celestýně a Violce pozvánku do maharádžova paláce na silvestrovský večírek, konající se tentýž večer.

„Mahárádža je dobrodincem tohoto sirotčince,“ vysvětlil Hari. „Často nás navštěvuje a děti ho milují. Bude se vám líbit, je to už starší pán, ale duchem je stále mladý a moc rád poznává nové lidi.“

„Velmi rády tam strávíme náš poslední večer v Indii!“ zvolala babička. „Pospěš si, Violko. Musíme utíkat a sbalit si věci, protože ráno odjíždíme hodně brzy. A měla by sis vymýt z vlasů zbytky džungle a obléct si ty krásné šaty, které tě maminka donutila si přibalit – ještě štěstí, že jsme z nich neudělaly závěsnou houpačku pro toho chudáka slůně, jak jsem navrhovala.“

Maharádžův palác je vystavěn z růžového kamení a nachází se přímo uprostřed města Bochiru. Ten večer byl plný hlučných štěbetajících hostí, kteří svými zářivě barevnými hedvábnými oděvy Violce připomínali exotické ptáky. Vzduch byl ztěžklý vůní lahodných pokrmů, z čehož Violce zakručelo v žaludku, a tak nechala babičku a Hariho povídat si se skupinou nějakých lidí a proklestila si cestu k tabuli s prvotřídním jídlem.

„Já moc rád jím, a ty?“ ozval se hlas za jejími zády právě ve chvíli, kdy se Violka pokoušela vtěsnat na svůj talíř ještě trochu kokosového kari. Otočila se a spatřila za sebou staršího muže ve velmi vkusném růžovém obleku, jak se na ni zářivě usmívá.

„V tvém věku jsem zbožňoval roládu s marmeládou a vaječným krémem,“ pokračoval starý pán. „Poslali mě do internátní školy v Anglii, což byl hrozný zážitek, musím říct, s výjimkou střeďních večerů, kdy jsme měli roládu s marmeládou a vaječným krémem a já jsem se vždycky na pár minut ocitl v nebi. A taky jsem měl rád Shakespeara. Ale kromě toho bylo všechno příšerné – studené sprchy, latinská slovíčka a další horory.“ Trochu se při té vzpomínce otrásl. „Jsem to ale nezdvořák, ani jsem se nepředstavil. Jsem bochirský mahárádža.“

Violka si nebyla jistá, jestli by měla udělat pukrle, ale místo toho se rozhodla široce se na něj usmát a zdálo se, že je to v pořádku. Právě se mu chystala představit,

když k nim přistoupil mladý muž ve skvostném indickém oděvu a na ruce nesl světle růžového papouška kakadu.

„To je můj sluha Rádžeš,“ pronesl mahárádža. Rádžeš se Violce hluboce poklonil a ona, jelikož nechtěla být nezdvořilá, se mu poklonila také. Papoušek přeletěl na mahárádžovo rameno s hlasitým zavřestěním.

„Ach, ano,“ pokračoval mahárádža. „A tohle překrásné stvoření je má Mahárání. Abys rozuměla, mahárání je titul mahárádžovy manželky. Ale jelikož jsem nikdy nepotkal ženu, kterou bych miloval tak jako svého drahého ptáčka, říkám Mahárání jí.“ Po těch slovech mu papoušice sestoupila dolů po ruce a usadila se mu na zápěstí.

„Jak-se-vám-daří? Jak-se-vám-daří?
Jak-se-vám-daří?“ zaskřehotala na Violku.

Violka se rozesmála a odpověděla:
„Velmi dobře, děkuji. Jmenuji se Violka
Remy-Robinsonová a moc ráda vás všechny
poznávám.“

„Potěšení je na mé straně,“ pronesl
mahárádža. „Slyšel jsem o tobě a tvé

babičce všechno od Hariho. Hari je můj dobrý přítel a dělá moc důležitou práci pro sirotčinec. Líbí se ti v Indii, Violko?”

„Je to tu úžasné,“ odpověděla s očima zářícíma radostí, ale pak její myslí proletěly obrázky jejích rodičů a jejího kocoura Pudinka a ona rychle dodala:

„Ale už se moc těším domů.“ Violka ucítila, že se jí něco dotýká, a zjistila, že do ní Mahárání jemně šouchá.

„Ach, podívej, líbíš se jí!“ zvolal mahárádža potěšeně. „Chtěla by sis ji podržet? Natáhni své zápěstí vedle mého, uvidíme, jestli k tobě přejde.“

Violka poslechla a papoušice si na ni přelezla.

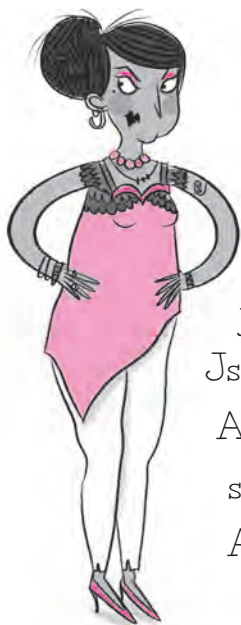
„To je velká pocta,“ zasmál se mahárádža.

„Skoro k nikomu kromě mě nejde.
A rozhodně ne k tamté osobě,“ prohlásil
a nenápadně ukázal na nevysokou
boubelatou ženu v úzkých bílých džínách
a zářivé nabírané blůzce, se spoustou líčidla
a šperků, která k nim vrávorala na velmi
vysokých podpatcích.

„Andělko, drahoušku.“ Mahárádža

pozdravil tu dámu laskavě, ale
trochu unaveně. „Pojď,
představím ti svou novou
malou kamarádku Violku.“

Otočil se k Violce. „Andělka
je dcera mého zesnulého bratra.
Jsme jediní příbuzní, a tak tady
Andělka žije se mnou. Doufá, že
se stane herečkou, že ano,
Andělko, drahoušku?“

Maharání, stále usazená na Violčině zápěstí, začala skřehotat: „Žádný andílek, žádný andílek, žádný andílek!“ Violka si všimla, že se Rádžeš snaží zakrýt úšklebek.

Andělka pohlédla na Violku se zjevným nezájmem, než zúžila pohled na Maharání. „Hloupý ptáku!“ sykla.

„No tak, dámy,“ mírnil je maharádža. „Prosím, nehádejte se. Ne na Silvestra! Teď musím ochutnat ty báječné pokrmy.“ Vtom se vedle něj jakoby kouzlem zjevil Rádžeš s podnosem naplněným spoustou různých jídel. Maharádža se znovu obrátil k Violce a Andělce. „Pojďme se najíst. Podíváme se po babičce, Violko? Mám ji tak rád, že to skoro neumím vyjádřit slovy!“

Andělka našpicovala uši. „Tvoje babička je slavná, Violko? Je to celebrita?“

„Ale ne, to ne,“ vysvětlila Viola, když všichni společně zamířili k babičce Celestýně, která seděla u jednoho ze stolů vynesných do zahrady kvůli večírku. „Je jenom fotografka.“

„Jenom fotografka!“ zvolal mahárádža. „Je to jedna z nejlepších fotografek na světě.“

Posadili se vedle Celestýny, která je pozdravila se svým obvyklým širokým úsměvem.

„Strýček říká, že jste fotografka. Fotíte slavné lidi?“ zeptala se jí Andělka vzrušeně.

„Když nemusím, tak ne,“ odpověděla jí babička se smíchem. „Fotím živou přírodu.“

Andělka se zachmuřila. „Cože, to

jako zvířata?“ zeptala se a její hlas naznačoval, že to považuje za velice nudné povolání.

„Povedly se vám nějaké záběry tygrů?“ zeptal se maharádža babičky. „Jsem moc rád, že obrátíte pozornost k jejich utrpení! Prosím, vyprávějte nám o svém výletě!“

Později téhož večera, když už zapadlo slunce a všichni dojedli a dopili, maharádža oznámil, že mu bude ctí ukázat jim svou sbírku umění.

„Potom se zase můžeme sejít zde a společně přivítáme Nový rok. Ale Violko,“ dodal, „tebe by moje sbírka možná nudila. Když si tě Maharání tak oblíbila,

nechceš si s ní jít prohlédnout zahradu?
Rádžeš vás doprovodí.“

Zahrada byla kouzelné místo, plné tryskajících fontánek a tmavých rybníčků s vodními liliemi a vypasenými hladkými zlatými rybkami. Poletovaly tam světlušky a vzduch naplňovalo cvrkání cvrčků, přerušované výkřiky a smíchem z ulic za vysokými zdmi.

Kvůli večírku zahradu zářivě osvětlovaly pochodně zapíchané do země jako kopí. V rohu, vedle jedné z vysokých zdí, stál obzvláště starý a sukovitý fíkovník obsypaný štěbetajícími opicemi. Rádžeš s Violkou k němu pomalu kráčeli a povídali si při tom, zatímco Mahárání stále trůnila na Violčině rameni. Nebyli od stromu daleko, když klid v zahradě

narušila petarda, která se snesla přes zeď a přistála jim přímo u nohou s hlasitým třesknutím připomínajícím výstřel z pušky. Polekaná Mahárání zděšeně zavřískla, vznesla se z Violčina ramene a chvíli s jekotem a pískotem poletovala kolem, než se usadila na samém vrcholku stromu.

„Ach ne! No propána!“ zabědoval Rádžeš. „Tohle je moc zlé. Musíme ji dostat dolů, než se mahárádža vrátí, jinak se o ni bude hrozně bát a rozruší ho to a to mu škodí na srdce! Pojd'te sem, Vaše Výsosti! No tak, milostivá paní! Prosím, vraťte se sem!“ volal zoufale. Mahárání na něj ale jen opovržlivě pohlédla a odvrátila se.

„No to mě podrž, to je rána!“ strachoval se Rádžeš. „Prosím tě, Violko, zůstaň tady

a dávej pozor, kdyby letěla jínam, a já jí doběhnu pro pamlsky!“

„Mohla bych pro ni vylézt nahoru, kdybyste chtěl,“ nabídla se Viola.

„Ne, ne, prosím tě, nic takového nedělej. Ty opice mohou být zlé a nerad bych, abys z toho stromu spadla. Prosím tě, jenom tu zůstaň a dohlížej na ni – já se hned vrátím.“

S tím Rádžeš odspěchal a Viola se v rozlehlé noční zahradě najednou cítila

velmi osamělá. V Indii už viděla spoustu opic a nikdy se jich nebála. Ale teď, jak na ni upřeně zíraly kulatýma očkama ze stromu, si Violka uvědomila, že je nervózní. Snažila se na ně nedívat, ale to se snadněji řeklo, než udělalo, protože měla za úkol dohlížet na Mahárání. Pak jedna opice seskočila ze stromu a zamířila k ní, po ní následovala další a pak ještě další, a než se nadála, obklíčily ji. Violka cítila, jak se jí v břiše zvedá panika,

a zoufale pohlédla k paláci, aby zjistila, jestli se už Rádžeš nevrací - nikde ho ale neviděla.

Možná bych měla utéct, pomyslela si. Ale kdyby se rozběhla, mohlo by to opice polekat a mohly by na ni zaútočit... A pak, právě když se Violka snažila rozhodnout, co by měla udělat, na ni opice začaly vrískat. Jejich jekot byl ohlušující a Violka z nich měla hrůzu. Chystala se začít volat o pomoc, když ucítla, jak se o ni otřelo peří, a uslyšela skřehotání. Mahárání se snesla dolů, odvážná jako orel, a opice rozprášila.

„Ach, děkuju! Moc ti děkuju!“ zvolala Violka na papoušici, která zlehka přistála na Violčině zápěstí.

„Zlé opice,“ odpověděla papoušice věcným tónem.

O okamžik později se objevil Rádžeš se zelenou konzervou s ptačí pochoutkou v ruce.

„Och!“ zvolal. „Ona k tobě přiletěla! To je skvělé!“

„Je to skvělý pták,“ prohlásila Violka a jemně pohladila papoušici po hlavě, přičemž Maharání potěšeně zavrkala.

Když procházela příletovou branou na letišti, spatřila Violka své rodiče, jak na ni nadšeně čekají a svírají obrovské cedule s nápisy ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK a VÍTEJ DOMA. Nemohli se dočkat, až uslyší všechno o Violčině a babiččině indickém dobrodružství, a cestou jí kladli spoustu otázek.

Kocour Pudink seděl nedočkavě u dveří do bytu a čekal, až se Violka v pořádku vrátí, a Norma připravila její nejoblíbenější pizzu se sýrem a rajčaty, po které následoval banánový pohár s čokoládou.

